

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **P. B.**

zastoupen advokátem Mgr. Jiřím Hoňkem

sídlem Opletalova 1284/37, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Policie České republiky – Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje**

sídlem 30. dubna 1682/24, 702 00 Ostrava ,

o určení nezákonnosti zásahu, na ochranu před nezákonným zásahem

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobní námitky:

1. Žalobce se žalobou, doručenou dne 3. 7. 2007 původně Obvodnímu soudu pro Prahu 7, následně doplněnou a upřesněnou zejména podáním z 31. 3. 2020, domáhal určení, že zásah, spočívající v odběru biologického materiálu a daktyloskopických otisků dne 20. 6. 2007 ve Věznici Heřmanice, byl nezákonný, a uložení povinnosti obnovit stav před zásahem tím, že žalovaný zničí všechny uchovávané informace získané z biologického materiálu pocházejícího z žalobce a jeho daktyloskopických otisků, které byly žalobci odebrány dne 20. 6. 2007 ve Věznici Heřmanice, jakož i zdrojový materiál.
2. Svou žalobu odůvodnil tím, že mu byl dne 20. 6. 2007 ve Věznici Heřmanice odebrán vzorek DNA (bukální výtěr) a byly sejmuty daktyloskopické otisky, údajně z důvodu dosud nevyřešených násilných trestných činů. Žalobce se však nedopustil násilného trestného činu, byl odsouzen za finanční kriminalitu. Odběru se nechtěl podrobit, ale bylo mu pohroženo násilím. Odběr byl neproporcionální, proveden ponižujícím způsobem (pod pohrůžkou násilí) a vzorky jsou uchovávány v elektronické databázi bez ochrany právní úpravy. Policie zneužila jeho špatný zdravotní stav po operaci páteře, pro který se násilí mimořádně obával.
3. Dále uvedl, že policie neměla žádný zákonný podklad pro odběr jeho vzorků, jelikož poskytl všechny údaje (jméno, přímení adresu).
4. Poukázal rovněž na nezákonnost plošného sběru otisků a biologického materiálu ve věznicích a stanovisko veřejného ochránce práv, který tento postup za nezákonný označil.

Stanovisko žalovaného:

5. Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Uvedl, že žádný biologický materiál již není zpracováván. Odkázal na ustanovení § 42d a § 42e zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o policii“), a § 60, § 65 a § 79 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, účinný od 1. 1. 2009, (dále jen „nový zákon o policii“), které podle něj dávají zákonný podklad pro žalobcem vytýkaný postup žalovaného, když z ustanovení § 42d zákona o Policii ČR vyplývá oprávnění získat a zpracovávat osobní údaje a pravomoc policisty překonat odpor vyplývá z § 42e odst. 3 zákona o Policii ČR. Bukální stěr je nadto neinvazivní.
6. Identifikační úkony byly provedeny pro účely budoucí aplikace, nikoliv podle §114 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, jako prevence recidivy a reviktimizace, když žalobce je recidivistou úmyslné trestné činnosti. Ze vzorků lze získat pouze omezené množství informací, tedy nikoliv veškeré informace o osobě, víc současný stav vědy neumožňuje. Není pravdou, že jsou vzorky a informace o nich uchovávány bez právní úpravy, kromě ústavních právních předpisů žalovaný poukázal na zákon č. 110/2019 Sb., transponující Směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2016/680 z 27. 4. 2016, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zkracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů, dále na zákon o Policii ČR, č. 273/2008 Sb., zákon č. 101/2000 Sb. a do roku 2008 zákon o Policii ČR č. 283/1991 Sb.

Posouzení krajským soudem:

7. Ze správního spisu a shodných skutkových tvrzení účastníků krajský soud zjistil, že žalobce byl odsouzen Krajským soudem v Brně, sp. zn. 1 T 24/2000, ze dne 14. 11. 2002, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci, sp. zn. 4 To 16/2003 ze dne 18. 3. 2003, za spáchání trestného činu krácení dně podle ust. § 148 odst. 1, 3 písm. c) trestního zákona a za sbíhající dvojnásobný trestný čin podvodu podle ust. § 250 odst. 1, 3, písm. b) trestního zákona k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání čtyř let s výkonem trestu odnětí svobody ve Věznici Heřmanice. Dne 20. 6. 2007 byl žalobci (spolu s dalšími vězni) odebrán vzorek DNA tzv. bukálním stěrem z dutiny ústní a odebrány otisky prstů. Žalobce s odběrem ani stěrem nesouhlasil, podrobil se mu však.
8. Podle § 82 zákona č.150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.* Podle § 85 s. ř. s., *žaloba je nepřijatelná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případech, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.*
9. Podle § 42e odst. 1 zákona o policii, účinného ke dni 20. 6. 2007, *policista, který při plnění úkolů policie nemůže získat osobní údaje, umožňující budoucí identifikaci, jiným způsobem, je oprávněn u osob obviněných ze spáchání trestného činu, u osob ve výkonu trestu odnětí svobody za spáchání úmyslného trestného činu, u osob, jimž bylo uloženo ochranné léčení, nebo u osob nalezených, po nichž bylo vyhlášeno pátrání a které nemají způsobilost k právním úkonům v plném rozsahu, a) snímat daktyloskopické otisky, b) zjišťovat tělesné znaky, c) provádět měření těla, d) pořizovat obrazové, zvukové a obdobné záznamy, nebo e) odebírat biologické vzorky umožňující získání informací o genetickém vybavení.*
10. Judikatura správních soudů vytvořila algoritmus, podle kterého je nutno při posouzení zásahové žaloby postupovat (vč. otázky, kdy je namístě tuto odmítnout a kdy zamítnout), vycházející z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015 - 160 (EUROVIA), který sice byl zrušen nálezem Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, neboť Ústavní soud nesouhlasil s tím, jak v uvedeném rozhodnutí rozšířený senát posoudil běh lhůt k podání žaloby v případě neukončeného trvajícího zásahu, ovšem v navazujícím nálezu ze dne 14. 8. 2019, sp. zn. II. ÚS 2398/18 se k samotné metodologii postupu při posuzování přípustnosti a důvodnosti zásahové žaloby přihlásil; tato je používána i v následujících rozhodnutích správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 12. 7. 2018, č. j. 2 As 93/2016 – 138 nebo ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Afs 190/2017 – 36). Algoritmus se skládá z těchto kroků. 1. krok: soud si musí ozřejmit, jaké jednání veřejné správy žalobce označuje za nezákonný zásah, zda, kdy a za jakých okolností se takto specifikované jednání vskutku odehrálo, případně zda, kdy a za jakých okolností se udály další skutečnosti rozhodné pro posouzení včasnosti žaloby, a zda může vzhledem ke své povaze, povaze jeho původce či jiným okolnostem zjevně a nepochybně být „zásahem“ ve smyslu legislativní zkratky v § 84 s. ř. s.; nemůže – li zjevně a nepochybně být zásahem, soud žalobu odmítne podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; 2. krok: soud zkoumá přípustnost dle § 85 s. ř. s., části věty před středníkem. Zjistí-li soud, že žalobce měl jiné právní prostředky k ochraně nebo nápravě k dispozici, avšak nevyužil jich, musí být žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 85 s. ř. s.; 3. krok: soud zkoumá včasnost žaloby podle

lhůty uvedené v § 84 odst. 1 s. ř. s.; a 4. krok: soud zkoumán její důvodnost ve smyslu shora citovaného ustanovení § 82 s. ř. s.

11. Kritéria pro určení toho, zda určitý úkon je nezákonným zásahem, vyplývají přímo z § 82 s. ř. s. a jsou jimi: žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem správního orgánu v širším smyslu, který není rozhodnutím (4. podmínka) a byl zaměřen přímo proti němu, nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není – li splněna byť jediná z uvedených podmínek, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Aps 1/2005 – 65 ze 17. 3. 2005).
12. V nyní posuzované věci je za nezákonný zásah žalobcem považováno jednání žalovaného dne 20. 6. 2007, spočívající v odběru vzorků DNA žalobce bukalním stěrem a daktyloskopických otisků, získaných proti jeho vůli.
13. Krajský soud se v souladu se shora uvedeným algoritmem nejprve zabýval tím, zde označené jednání žalovaného není jednáním, které by zjevně a nepochybně nebylo zásahem, a dospěl k závěru, že nikoliv, neboť ani povaha označeného jednání, ani povaha jeho původce ani žádné jiné okolnosti na první pohled nevylučují, aby označené jednání zásahem bylo. Lhůta pro podání žaloby činí podle § 84 odst. 1 s. ř. s. zásadně dva měsíce; od tvrzeného zásahu dne 20. 6. 2007 do podání žaloby dne 3. 7. 2007 dva měsíce neuplynuly a lhůta pro podání žaloby byla dodržena. V případě odběru biologických vzorků a snímání otisků prstů podle shora citovaného § 42a odst. 1 zákona o policii tento zákon žádné opravné prostředky k dispozici nedává a žaloba je tak přípustná podle § 85 s. ř. s.
14. Soud se dále zabýval důvodností žaloby.
15. Jak bylo uvedeno výše, ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. nelze poskytnout, není – li splněna kterékoliv podmínka pro určení, zda určité jednání je nezákonným zásahem. Krajský soud se zabýval zákonností posuzovaného jednání, tedy splněním podmínky č. 3., ke které se vztahují všechny žalobní námitky.
16. Nezákonnost žalobce spatřoval jednak v tom, že v jeho případě nebylo na místě otisky ani biologický vzorek odebírat, neboť Policie ČR měla veškeré informace o jeho osobě k dispozici a byl identifikován.
17. K stejné námitce se vyjádřil již Ústavní soud v usnesení z 18. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 900/08, ve kterém uzavřel, že „*občanský průkaz nelze považovat za dostačující zdroj osobních údajů, jak předpokládá stěžovatel, neboť neobsahuje údaje umožňující jeho budoucí identifikaci. Nezbyvá než konstatovat, že postup orgánů policie byl odůvodněný, neboť daktyloskopické otisky a biologické vzorky je nutné považovat za osobní údaje, umožňující pozdější identifikaci stěžovatele, a orgány policie byly tedy k jejich odběru oprávněny*“. Tento závěr Ústavní soud přijal za situace, kdy stěžovatel shodně jako v nyní posuzované věci tvrdil, že orgány policie překročily své oprávnění, neboť požadovaly sejmutí daktyloskopických otisků a odebrání biologických vzorků, umožňujících získání informací o genetickém vybavení, v situaci, kdy k identifikaci stěžovatele už došlo na základě údajů z předloženého občanského průkazu. Ústavní soud poukázal na rozdíl mezi údaji prokazujícími totožnost (§ 13 odst. 1 zákona o policii) a osobními údaji (§ 42e odst. 1 zákona o policii). Zatímco údaje

prokazující totožnost jsou konkretizovány jako jméno a příjmení, datum narození a trvalý, případně přechodný pobyt osoby, v případě osobních údajů zákon tento pojem dále blíže nedefinuje, omezuje se pouze na stanovení jejich účelu, kterým je umožnění „budoucí identifikace“. Dále Ústavní soud poukázal na to, že ze zákona jasně nevyplývá, co termín „budoucí identifikace“ zahrnuje, přičemž ten se soustřeďuje pouze na výčet oprávnění policisty, který nemůže osobní údaje, umožňující pozdější identifikaci, získat. Mezi tato oprávnění řadí i oprávnění snímat daktyloskopické otisky a odebírat biologické vzorky umožňující získání informací o genetickém vybavení. Při takové interpretaci zákona o policii je nutné osobní údaje chápat jako všechny údaje, které umožňují identifikaci osoby ve smyslu § 4 odst. a) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, (dále „zákon o ochraně osobních údajů“), podle kterého je *osobním údajem jakákoliv informace, týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se přitom považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu*. Potom tedy podle Ústavního soudu logicky zahrnuje všechny údaje, sloužící k prokázání totožnosti, tedy jak údaje zjištěné z občanského průkazu, tak i údaje jiné, tam nezjištěné.

18. Krajský soud se s argumentací ztotožňuje, když jak skutková, tak právní situace žalobce, za které mu byl odebrán biologický materiál a sejmuty daktyloskopické otisky, odpovídá situaci stěžovatele ve věci sp. zn. 900/08, a v souladu s názorem Ústavní soud shledal vznesenou námitku nedůvodnou, neboť údaje zjištěné z osobních dokladů žalobce pro budoucí identifikaci ve smyslu § 42e zákona o policii nepostačují, a postup žalovaného tak z tohoto hlediska nebyl nezákonný.
19. Žalobce dále namítl, že se stěru a sejmutí otisků podrobil pod nátlakem a pohrůzkou násilí, když z obavy o vlastní zdraví slovně vyjádřený odbor po slovní pohrůžce násilím nuceně opustil.
20. Podle § 42e odst. 3 zákona o policii, *nelze-li úkon podle odstavce 1 pro odpor osoby provést a nejde-li o odběr krve nebo jiný obdobný úkon spojený se zásahem do tělesné integrity, je policista po předchozí marné výzvě oprávněn tento odpor překonat. Způsob překonání odporu musí být přiměřený intenzitě odporu*.
21. Možnost donucení podrobení se úkonu sejmutí otisků prstů a bukalnímu stěru vyplývá již z citovaného § 42e odst. 3 zákona o policii. Připustil jej rovněž Ústavní soud v citovaném usnesení sp. zn. 900/08, když dovodil, že je-li osoba, která se má podrobit úkonu policie, pouze pasivním objektem úkonu, k jehož strpění lze zákonnými prostředky přinutit, jako je sejmutí otisků prstů a odběr biologických vzorků, může být k nim donucena pod hrozbou sankce. V nyní posuzované věci byl žalobce v pozici odsouzeného donucen strpět sejmutí otisků a provedení stěru slovní pohrůzkou. Krajský soud má ve shodě s Ústavním soudem za to, že takové donucení odpovídá pravomoci policisty, vyplývající z § 42e odst. 3 zákona o policii, a je přiměřené žalobcově slovnímu odporu, když oba se pohybují na verbální rovině a mírnější způsob překonání odporu si lze stěží představit. Námitka nezákonnosti postupu žalovaného z tohoto důvodu rovněž není důvodná.

22. Žalobce dále namítal, že nebyl odsouzen za násilnou trestnou činnost a pro získání otisků prstů a biologických vzorků nebyl u něj důvod; odběr biologických vzorků považuje za neproporcionální a nesouhlasil s tzv. „plošným odběrem vzorků“.
23. Krajský soud předně poukazuje na skutečnost, že postup podle § 42e zákona o policii není postupem pro objasnění v trestní věci, pro kterou je osoba, vůči níž úkony směřují, obviněna, je tedy nepodstatné, pro jaký úmyslný trestný čin byl žalobce odsouzen. Je totiž nutno odlišovat mezi úkony policejních orgánů podle § 42e zákona o policii a úkony podle § 114 trestního řádu. Policejní orgány při provádění identifikačních úkonů podle § 42e zákona o policii plní úkoly v oblasti veřejné správy. Tyto úkoly spočívají v tom, že vytvářejí a spravují databázi údajů použitelných pro pátrání po trestné činnosti a její potírání. Neobstarávají důkazy pro objasnění trestní věci, v níž je osoba, která se má úkonu podrobit, obviněna, současně identifikační úkony jako takové nijak nevedou k naplnění účelu trestního řízení proti této osobě (na rozdíl od úkonů podle § 114 trestního řádu), a policie vystupuje v pozici správního orgánu, nikoliv v pozici orgánu činného v trestním řízení. K témuž závěru dospěla judikatura (např. Nejvyšší správní soudu v usnesení č. j. Nad 22/2020-35 z 11. 3. 2020), byť při výkladu ustanovení § 65 nového zákona o policii, který je však obsahově totožný s posuzovaným § 42e zákona o policii.
24. Výkladem § 42e odst. 1 zákona o policii se v tomto smyslu zabýval Městský soud v Praze v rozsudku č. j. 10 A 30/2010-67 z 10. 9. 2013, kde dovodil, že sama skutečnost, že v případě násilných trestných činů je relativně vyšší pravděpodobnost zanechání biologické stopy na místě činu a tudíž je zpracování a uchování profilu DNA významné pro ztotožnění pachatele budoucích trestných činů, neznamená, že u trestných činů hospodářské povahy je význam využití biologických stop při odhalování těchto činů a jejich pachatelů marginální. Rozsudek Městského soudu byl následně potvrzen Nejvyšším správním soudem rozsudkem č. j. 4 As 168/2013-40 z 30. 4. 2014.
25. Krajský soud se s tímto názorem Městského soudu ztotožňuje. Žalobce byl odsouzen za úmyslný trestný čin, čímž byla naplněna zákonná podmínka § 42e odst. 1 zákona o policii. Nadto šlo o trestný čin se sazbou odnětí svobody osm let, tudíž šlo o trestný čin vysoké nebezpečnosti, trestná činnost žalobce se řadí k těm, u nichž dochází k recidivě, a žalobce byl odsouzen za více trestných činů, kterých se opakovaně dopustil i před nynějším odsouzením. Za této situace má krajský soud za to, že postup policie byl v souladu s § 42e odst. 1 zákona o policii, ačkoliv žalobce nebyl odsouzen za násilnou trestnou činnost; skutečnost, že stěr a odběr byly provedeny „plošně“ u více osob, na uvedeném nic nemůže změnit, neboť podstatné je, zda podmínky byly splněny právě u žalobce. Podmínku individualizace odběru biologických vzorků a vážení proporcionality mezi zájmem společnosti na potírání trestné činnosti a ochranou soukromí opakovaně zdůraznila i judikatura správních soudů, s tím, že nejpozději se touto otázkou musí zabývat právě správní soudy (viz např. rozsudek nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2017, č. j. 1 As 13/2017-93, bod 33), jak nyní krajský soud učinil. Konečně, uvedené není v rozporu ani s názorem veřejného ochránce práv v žalobcem uváděném sdělení z 2. 9. 2008, kdy ten trval na tom, že výjimky z nutnosti zpracovávat osobní údaje pouze v souvislosti s konkrétním trestním řízením existují pouze v případě jejich zakotvení ve vnitrostátním předpise, což je podle názoru krajského soudu právě ustanovení § 42e zákona o policii. Námitka tak není důvodná a nezákonnost zásahu ani z tohoto důvodu není dána.

26. Konečně žalobce namítá, že vzorky a z nich získaných informací byly a jsou uchovávány bez právní úpravy poskytující ochranu.
27. Ani tato námitka není důvodná. Pravomoc zpracování osobních údajů Policií ČR vyplývala předně z § 42d zákona o policii, podle kterého *policie zpracovává v souladu s tímto zákonem a zvláštními právními předpisy informace včetně osobních údajů, shromážděné při plnění úkolů policie, a to v rozsahu nezbytně nutném pro plnění těchto úkolů.* Odkazováno je na zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů. Z téhož zákona o policii vyplývá pravomoc zpracovávat i citlivé údaje, když podle § 42g zákona o policii, odstavce 3, *policie je při zpracování osobních údajů podle odstavce 1 oprávněna zpracovávat citlivé údaje, 17d) je-li to s ohledem na povahu trestného činu nezbytné pro plnění úkolů policie v souvislosti s trestním řízením.* Odkaz je opět na zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů. Podle odstavce 4., *policie zpracovává osobní údaje podle odstavce 1 i bez souhlasu osob; přitom je povinna dbát práva na ochranu jejich soukromého a osobního života. Policie je povinna, jakmile tím již není ohroženo plnění úkolů policie v souvislosti s trestním řízením, osobě sdělit, že zpracovává její osobní údaje, nebo provést likvidaci jejich osobních údajů.*
28. Na zákona o policii navázal nový zákon o policii, podle jehož § 79, *policie může zpracovávat osobní údaje včetně citlivých údajů bez souhlasu osoby, jíž se tyto údaje týkají (dále jen „subjekt údajů“), pokud je to nezbytné pro plnění jejich úkolů.* Rovněž nový zákon o policii upravil zpracování a uchování osobních údajů, a to v § 85 nového zákona o policii, podle kterého *policie může při plnění svých úkolů a) zpracovávat nepřesné nebo neověřené osobní údaje; pokud je to možné, policie osobní údaje takto označí, b) zpracovávat osobní údaje i k jinému účelu, než ke kterému byly shromážděny, c) shromažďovat osobní údaje otevřeně i utajeným způsobem nebo pod záminkou jiného účelu anebo jiné činnosti, d) sdružovat osobní údaje, které byly získány k rozdílným účelům, za účelem předcházení, vyhledávání, odhalování trestné činnosti a stíhání trestných činů, zajištění vnitřního pořádku a bezpečnosti včetně pátrání po osobách a věcech a zajištění bezpečnosti České republiky.* Tento zákon byl několikrát novelizován, nicméně úpravu zpracování a uchování osobních údajů obsahuje též ke dni vyhlášení tohoto rozsudku.
29. Ochranu osobních údajů se v době odběru a uchování vzorků od žalobce zajišťoval odkazovaný zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, jehož působnost je vymezena v § 3 odst. 1 takto: *tento zákon se vztahuje na osobní údaje, které zpracovávají státní orgány, orgány územní samosprávy, jiné orgány veřejné moci, jakož i fyzické a právnické osoby.* V zákoně je rovněž definován osobní údaj [§ 4 písm. a)], citlivý údaj [§ 4 písm. b)], zpracování osobních údajů [§ 4 písm. ae)], i uchování osobních údajů [§ 4 písm. g)], a stanoví podmínky jak pro zpracování, tak pro uchování osobních i citlivých údajů. Zákon byl zrušen zákonem č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, který úpravu nahradil.
30. Z uvedeného je zřejmé, že právní úprava pro zpracování a uchování osobních údajů žalobce, ze kterých vyplývá způsob ochrany, existovala a existuje dosud. Ani tato námitka není důvodná a nevede ke konstatování nezákonnosti postupu žalovaného.
31. Aby bylo jednání žalovaného považováno za nezákonný zásah, je nutné splnění všech pěti podmínek, vyplývajících z § 82 s. ř. s. Žalobcovy námitky směřovaly do nesplnění podmínky zákonnosti, nicméně ani jedna z nich ke konstatování nezákonnosti postupu žalovaného nevedla. Za této situace není možno žalobci ochranu poskytnout, neboť namítané jednání

[Zadejte text.]

její nezákonným zásahem. Žaloba proto není důvodná a krajský soud ji zamítl podle § 87 odst. 3 s. ř. s.

32. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; procesně neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné důvodné náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 20. května 2021

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu